

Sygn. akt X GNC 872/15

POSTANOWIENIE

S., dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

Przewodniczący SSR Joanna Stelmasik

Protokolant Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko G. O.

o zapłatę

w przedmiocie wniosku pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty

postanawia:

1. oddalić wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 3 czerwca 2015r.
2. odrzucić sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 3 czerwca 2015r.

Sygn. akt X GNC 872/15

UZASADNIENIE

Powódka Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła do tutejszego Sądu pozew przeciwko pozwanym solidarnie G. (...) o zapłatę kwoty 30 222 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 kwietnia 2015 roku i kosztami procesu.

W dniu 3 czerwca 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił w całości żądanie powódki. Powyższy nakaz zapłaty został doręczony pozwanej G. O. w trybie doręczenia zastępczego ze skutkiem na dzień 2 lipca 2015 roku wraz z pouczeniem o sposobie, terminie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz o skutkach jego nie zaskarżenia.

Przedmiotowy nakaz zapłaty uprawomocnił się z dniem 17 lipca 2015 roku, a na wniosek powódki, w dniu 24 sierpnia 2015 roku nadano temu orzeczeniu klauzulę wykonalności.

Na podstawie tak uzyskanego tytułu wykonawczego powódka zainicjowała przeciwko pozwanej G. O. postępowanie egzekucyjne, które prowadzi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie M. J., pod sygn. KM 944/15.

W dniu 5 listopada 2015 roku (data stempla pocztowego) pozwana G. O. wniosła o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 3 czerwca 2015 roku, jednocześnie pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu wniosku o przywrócenie terminu pozwana podała, że dopiero z pisma Komornika, które odebrała w dniu 29 października 2015 roku, dowiedziała się o wydaniu przeciwko niej nakazu zapłaty.

Pozwana podała, że w datach wskazanych na kopercie przesyłki, jako daty awizowania – 17 czerwca 2015 roku i 25 czerwca 2015 roku, w skrzynce pocztowej pozwanej, nie znalazły się awiza informujące o wzmiankowanej wyżej przesyłce, co skutkowało brakiem wiedzy pozwanej o tym, że został wydany przeciwko niej nakaz zapłaty, a w konsekwencji uniemożliwiło złożenie sprzeciwu w terminie. Pozwana podniosła, że gdyby w należącej do niej skrzynce pocztowej znajdowało się awizo, wówczas odebrałaby przesyłkę zawierającą nakaz zapłaty oraz złożyłaby sprzeciw. Pozwana podkreśliła, że odbiera wszelką kierowaną do niej korespondencję, czego dowodem jest choćby fakt, że pozwana odebrała kierowaną do niej korespondencję od Komornika, jak i przedsądową korespondencję od pełnomocnika powoda. Zdaniem pozwanej, najbardziej prawdopodobnym wyjaśnieniem zaistniałej sytuacji jest przyjęcie nieprawidłowego wykonania usługi pocztowej przez firmę (...) – brak pozostawienia awizo w skrzynce pocztowej pozwanej. Pozwana wskazała, że wobec mnogości uchybień w zakresie doręczeń przesyłek sądowych przez firmę (...) należy uznać to za wysoce prawdopodobne.

W odpowiedzi na powyższe, powódka wskazała, że nakaz zapłaty z dnia 3 czerwca 2015 roku został przesłany pozwanej na prawidłowy adres zamieszkania pozwanej wskazany w pozwie, którego to adresu pozwana nie kwestionuje. Powódka podniosła, że twierdzenia pozwanej, jakoby nie pozostawiono w skrzynce pocztowej awiza informującego o pozostawieniu w punkcie InPost przesyłki pochodzącej z sądu nie zostały poparte żadnymi dowodami.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniosek pozwanej o przywrócenie terminu okazał się niezasadny.

Zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. W myśl art. 169 § 1 i 2 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek.

W ocenie Sądu pozwana wbrew przesłance uzasadniającej wniosek o przywrócenie terminu z art. 169 § 2 k.p.c. nie uprawdopodobniła okoliczności uzasadniających wniosek. Podkreślenia wymaga, że spełnienie wymogu uprawdopodobnienia okoliczności uzasadniających wniosek o przywrócenie terminu nastąpi, jeżeli zostaną przytoczone okoliczności uzasadniające ten wniosek, zarówno merytoryczne, tj. wskazujące na brak winy strony w uchybieniu terminu, jak i formalne. Chociaż uprawdopodobnienie jest wyjątkiem od reguły formalnego przeprowadzenia dowodu, działającym na korzyść strony powołującej się na określony fakt, nie oznacza to jednak, że może ono w każdej sytuacji opierać się tylko na samych twierdzeniach strony. Odróżnienie aktu uprawdopodobnienia w stosunku do przeprowadzenia dowodu polega m.in. na tym, że uprawdopodobnienie przeprowadza się za pomocą środków nieskrępowanych wymaganiami stawianymi co do formy przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego (por. postanowienie SN z dnia 19 maja 2006 r., III CZ 28/06, LEX nr 188379).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że pozwana braku winy w uchybieniu terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym upatrywała w nieotrzymaniu awiza powiadamiającego ją o pozostawieniu w punkcie InPost przesyłki z sądu, co miało stanowić skutek, uchybień w działalności firmy (...).

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że art. 168 § 1 k.p.c. nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, gdyż jest zasadą, że czynności procesowe powinny być dokonywane w terminie. O braku winy strony można zatem mówić tylko wtedy, gdy istniała jakaś przyczyna, która spowodowała uchybienie terminowi. Przyczyna taka zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności w ogóle (w sensie obiektywnym) było wykluczone, jak również w takich przypadkach, w których w danych okolicznościach nie można było oczekiwać od strony, by zachowała dany termin procesowy. Dlatego w każdym przypadku przy ocenie braku winy, jako przesłanki przywrócenia terminu uchybionego przez stronę należy uwzględnić wymaganie dołożenia należytej

staranności człowieka przejawiającego dbałość o swe własne życiowo ważne sprawy. Inaczej rzecz ujmując, brak winy w uchybieniu terminowi powinien być oceniany z uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony należycie dbającej o swoje interesy i przy braniu pod uwagę także uchybień spowodowanych nawet lekkim niedbalstwem (por. postanowienia z dnia 11 lipca 2007 r., III PZ 3/07, LEX nr 966813; z dnia 28 maja 2008 r., I (...) 3/08, LEX nr 818830; z dnia 5 maja 2009 r., I UO 3/08, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 23; z dnia 14 kwietnia 2010 r., III SZ 1/10, LEX nr 602071; z dnia 4 kwietnia 2012 r., II UZ 6/12, LEX nr 1222155).

Okoliczności podnoszone przez pozwaną jako obiektywna przyczyna uchybienia terminu nie zostały przez pozwaną uprawdopodobnione. Nie został uprawdopodobniony brak winy pozwanej (choćby w postaci lekkiego niedbalstwa) w uchybieniu terminu.

Z akt sprawy wynika, że przesyłka zawierająca nakaz zapłaty z dnia 3 czerwca 2015 roku, została doręczona pozwanej w trybie doręczenia zastępczego. Przepis art. 139 § 1 k.p.c. reguluje doręczenie pism sądowych - w razie niemożności dokonania doręczenia właściwego lub zastępczego - w drodze awiza pocztowego, która polega na złożeniu pisma w urzędzie pocztowym i umieszczeniu zawiadomienia o tym na drzwiach mieszkania adresata lub w skrzynce pocztowej. Kształt tego sposobu doręczenia określa nie tylko przytoczony przepis, ale także postanowienia rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 roku w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (j.t. z 2015 r., poz. 1222), określające reguły, którymi powinien kierować się doręczyciel i odpowiedni operator pocztowy, gdy zachodzi sytuacja przewidziana w art. 139 § 1 k.p.c. Zgodnie z § 6 ust. 2 rozporządzenia, przewidziane w art. 139 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego zawiadomienie dla adresata o pozostawieniu przesyłki sporządza doręczający, wskazując w nim placówkę pocztową operatora lub urząd gminy, z którego przesyłkę należy odebrać w ciągu siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia; zawiadomienie pozostawia w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej. Według zaś § 7 ust. 1 rozporządzenia, po pozostawieniu zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki we właściwej placówce pocztowej operatora lub właściwym urzędzie gminy doręczający:

- 1) dokonuje adnotacji o niedoręczeniu przesyłki na formularzu potwierdzenia odbioru oraz adnotacji "awizowano dnia" na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki i składa swój podpis;
- 2) oddaje przesyłkę niezwłocznie do właściwej placówki pocztowej operatora lub właściwego urzędu gminy.

Z kolei stosownie do ust. 2 i 3 § 7 rozporządzenia, placówka pocztowa operatora lub urząd gminy potwierdzają przyjęcie od doręczającego awizowanej przesyłki przez umieszczenie na przesyłce odcisku datownika i podpisu przyjmującego. Awizowaną przesyłkę przechowuje się w placówce pocztowej operatora lub urzędzie gminy przez siedem kolejnych dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, o którym mowa w § 6.

Analiza adnotacji poczynionych na przesyłce zawierające nakaz zapłaty z dnia 3 czerwca 2015 roku, znajdującej się na karcie 34 akt sprawy, wskazuje, że wymagania określone w § 6 i 7 w/w rozporządzenia zostały spełnione. Poczyniono na tym dokumencie odcisk stempla „adresata nie zastano w domu” i zaznaczono, że przesyłkę awizowano dnia 17 czerwca 2015 roku. Z adnotacji wynika także, że w dniu 25 czerwca 2015 roku przesyłka została powtórnie awizowana. Na odwrotnej stronie przesyłki (potwierdzenie odbioru) zaznaczono, że przesyłkę pozostawiono w placówce pocztowej, o czym w dniu 17 czerwca 2015 roku umieszczono zawiadomienie w oddawczej skrzynce pocztowej. Wskazano także, że przesyłki nie doręczono, gdyż nie została ona podjęta z placówki pocztowej. Omawiany dokument nie wykazuje jakichkolwiek cech podważających wiarygodność dokonanych na nim adnotacji. Przesyłka została ostemplowana i opatrzona datami poszczególnych czynności doręczyciela.

Zaznaczyć należy, że doręczenie przez awizo opiera się na wzruszalnym domniemaniu prawnym, że doręczone pismo dotarło do rąk adresata. Przekonanie sądu o prawidłowości tego doręczenia nie wyłącza zatem możliwości dowodzenia, że pismo nie doszło do adresata. Pozwanej nie udało się jednak obalić przedmiotowego domniemania. W okolicznościach niniejszej sprawy twierdzenia pozwanej nie przekonały Sądu co do braku pozostawienia awiza przez doręczyciela – firmę (...) w skrzynce pocztowej pozwanej. Pozwana nie uprawdopodobniła, aby rzeczywiście na

skutek uchybień w działaniu doręczyciela, nie pozostawiono awiza w skrzynce pocztowej. Dla uprawdopodobnienia tej okoliczności nie jest wystarczające subiektywne przekonanie pozwanej i jej pełnomocnika co do braku fachowości firmy (...). Z całą stanowczością podkreślić należy, że nie jest to faktem notoryjnym.

W orzecznictwie przyjmuje się, że faktami powszechnie znanymi są okoliczności, zdarzenia, czynności lub stany, które powinny być znane każdemu rozsądnemu i mającemu doświadczenie życiowe mieszkańcowi miejscowości, w której znajduje się siedziba sądu. Za powszechnie znane uznaje się wydarzenia historyczne, polityczne, zjawiska przyrodnicze, procesy ekonomiczne lub zdarzenia normalnie i zwyczajnie zachodzące w określonym miejscu i czasie (por. jednakże wyrok SN z dnia 8 sierpnia 1967 r., I CR 111/67, LEX nr 6203; uzasadnienie wyroku SN z dnia 12 maja 2000 r., II UKN 540/99, OSNP 2001, nr 21, poz. 652). Do tego typu faktów nie sposób natomiast zaliczyć prawidłowości czy też nieprawidłowości w działalności danego przedsiębiorcy czy instytucji. Jest to bowiem uzależnione od wielu czynników natury subiektywnej, ocennej.

Zauważyć należy, że pozwana nie powołała się na konkretne zdarzenia, wskazujące na uchybienia w działalności doręczyciela przy doręczeniu korespondencji dla pozwanej. Faktu takiego nie sposób wywodzić z istniejących w przeszłości przypadków nienależytego wykonania przez InPost usług związanych z doręczaniem korespondencji. Sama pozwana wskazywała, że zawsze odbiera korespondencję z sądu i od komornika, wobec czego przyjąć należy, że nie spotkała się wcześniej z niewłaściwym wykonywaniem przez InPost usługi doręczenia. Ze zdjęć przedłożonych przez powódkę (k. 100-103) wynika, że skrzynka pocztowa należąca do pozwanej jest należycie zabezpieczona, a zatem brak jest przesłanek, aby uznać, że awizo mogło być zabrane przez osobę nieuprawnioną bądź aby w inny sposób opuściło skrzynkę.

W ocenie Sądu same twierdzenia pozwanej, że nie otrzymała awiza i że zawsze odbiera korespondencję okazały się niewystarczające. Pozwana podnosząc twierdzenia odnośnie niewłaściwego funkcjonowania firmy (...) nie naprowadziła żadnych środków dowodowych, dla uprawdopodobnienia stawianych przez siebie wniosków. Pozwana mogła na przykład zawnioskować o przesłuchanie w charakterze świadka osoby, która ze strony InPost dokonywała doręczenia, dla potwierdzenia okoliczności związanych z pozostawieniem awiza w należącej do niej skrzynce pocztowej. Nadto, na uwagę zasługuje okoliczność, że sama pozwana (co wynika z pochodzących od niej pism procesowych) uznaje nienależyte wykonanie doręczenia jedynie za prawdopodobną przyczynę braku awiza. Tymczasem, jak już wyżej wskazano, w świetle adnotacji poczynionych na przesyłce, brak jest podstaw, aby zarzucić jakiegokolwiek uchybienia doręczycielowi.

Powyższe okoliczności mają zasadnicze znaczenie z punktu widzenia instytucji przywrócenia terminu, albowiem brak winy w uchybieniu terminu powinien być oceniany z uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności jakiego można wymagać od strony należycie dbającej o swoje interesy. Uchybienia spowodowane nawet lekkim niedbalstwem nie uzasadniają przywrócenia terminu.

W konsekwencji należało uznać, na podstawie art. 139 § 1 k.p.c., doręczenie pozwanej nakazu zapłaty z dnia 3 czerwca 2015 roku, za skuteczne. Od daty doręczenia zastępczego, tj. 2 lipca 2015 roku należy liczyć termin do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji.

W związku z niezpełnieniem braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w terminie, na podstawie art. 504 § 1 k.p.c. należało orzec jak w pkt II sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
2. Uzasadnienie doręczyć pełnomocnikowi pozwanej,

3. Akta z pismem lub za 14 dni.